

ת"פ 38300/06/19 - מדינת ישראל נגד פלוני - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

24 ינואר 2023

ת"פ 38300-06-19 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

לפני כבוד השופטת שרון ריבלין-אחאי
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בוסה טסמה

נגד
הנאשם
פלוני - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד רן אבינועם

נוכחים:

ק. מבחן מעין בר אור

הכרעת דין-נוסח מותר לפרסום

בפתח הדיון וכמצוות המחוקק, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו- עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977(להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום ביום 22.01.2019 בשעה 21:30 או בסמוך לכך בשכונה ... בעיר רהט נתבקש הנאשם להזדהות בפני השוטר עומר ראובני.

במעמד המתואר לעיל סרב הנאשם להזדהות אז נתבקש הנאשם להתלוות לשוטרים שהיו במקום לתחנת המשטרה.

מיד ובסמוך הפריע הנאשם לשוטר איתי דניאל לבצע את תפקידו כדין בכך שדחף אותו, שרט אותו בצוואר וניסה להכותו במכת אגרוף. או אז השתלט השוטר זיו צרפתי על הנאשם, אזק אותו והכניס אותו לתוך ניידת המשטרה.

יריעת המחלוקת

הנאשם במענה לכתב האישום אישר שהיה במקום ובשעה המתוארים בכתב האישום אך כפר בכך שסרב להזדהות בפני השוטר, וכן כפר בכך שהפריע לשוטר איתי דניאל ובכך שדחף אותו שרט אותו וניסה להכותו במכת אגרוף. לגרסת הנאשם כלל לא הפעיל אלימות ובסך הכול ביקש לדעת מדוע מבקשים השוטרים לעצרו וטען כי השוטרים היו אלה שתקפו אותו.

השתלשלות העניינים בתיק

כתב האישום כנגד הנאשם הוגש ביום 18/06/2019 ולהקראה ביום 03/10/2019, לא התייצב הנאשם והוצא לו צו הבאה.

בדיון מיום 09/12/2019 (אליו הובא הנאשם כעצור בתיק אחר) עלתה מחלוקת לעניין הייצוג ואף הדיון מיום 14/01/2020 נדחה לצורך הסדרת ייצוג.

דיונים מיום 10/02/2020 ו 15/03/2020 נדחו לבקשת ההגנה ואילו לדיון מיום 09/06/2020 הנאשם לא התייצב לאחר ששוחרר מהכלא וע"כ זומן במסירה אישית.

הדיון מיום 29/06/2020 נדחה לבקשת ההגנה ולדיון מיום 06/08/2020 שוב לא התייצב הנאשם והוצא לו שוב צו הבאה.

לאחר מכן שוב נעצר הנאשם בתיק אחר, אולם הדיון שנקבע בעניינו ביום 21/12/2020 נדחה עקב כניסתו לבידוד בשב"ס, לאור חשיפה לחולה קורונה.

בדיון מיום 07/01/2021 ביקש ב"כ הנאשם דחייה לאחר שהתברר כי דינו של הנאשם נגזר בתיק אחר והוא ביקש לבוא בדברים מחדש עם המאשימה.

בדיון מיום 17/02/2021 כפר הנאשם באשמה והתיק נקבע להוכחות ליום 22/06/2021. לקראת מועד זה הגיש ב"כ הנאשם בקשת דחייה דחופה נוכח תיק אחר שנקבע לו בבית המשפט העליון, ובשל ותק התיק, הוא נקבע להוכחות במהלך פגרת בית המשפט ליום 25/07/21. באותו מועד נשמעו עדי תביעה 4 ו-5 לכתב האישום וחומר הראיות הנוגע לעדי תביעה 3 ו-6 הוגש בהסכמה. התיק נקבע להמשך הוכחות ליום 12/12/2021 אולם מועד זה נדחה בהסכמת הצדדים נוכח נסיבות אישיות של ב"כ הנאשם. דיון מיום 15/02/2022 נדחה עקב תקלה בהבאת הנאשם ואילו לדיון ביום 15/04/2022 לא התייצבו עדי התביעה. לדיון ביום 22/06/2022 לא התייצב ב"כ הנאשם עקב שביתה במערכת החינוך.

נוכח כל האמור שמיעת פרשת התביעה הסתיימה רק ביום 14/07/2022 אז נשמע ע"ת 1 החוקר נתנאל ביטון וע"ת 2 המתלונן איתי דניאל. במועד זה לא התאפשרה עדות הנאשם שכן לא הייתה אפשרות להסיר ממנו את האיזוק.

ביום 18/10/2022 העיד הנאשם להגנתו. המאשימה ביקשה לסכם בכתב ואילו ב"כ הנאשם ביקש לסכם בע"פ. בדיון מיום 07/12/2022 ביקש ב"כ הנאשם דחייה בשל נסיבות אישיות ואילו בדיון מיום 22/12/2022 ביקש שלא לסכם עקב תקלה שנפלה אצלו ועל כן הוגשו בסופו של יום סיכומיו בכתב ביום 04/01/2023.

סקרתי את השתלשלות העניינים הנ"ל על מנת להסביר את התמשכות ההליכים החריגה בתיק זה, ואת העובדה כי העדים בתיק העידו זמן כה רב לאחר האירוע המתואר בכתב האישום.

פרשת התביעה

עדויות של מר עומר ראובני- מסר עדותו ביום 25.07.2021.

ציין כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היה מפקד המשימה של הצוות. העד הרחיב מעט על תפקידיו השונים במג"ב ועל גזרת היחידה שכללה גם את רהט.

כאשר נתבקש להרחיב אודות הפעולות אותן ביצע ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, מסר כי כחלק ממשימת "חיכוך" ברהט, הגיע עם רכב המשימה לאזור, הבחין ברכב מסוג טויוטה ורצה לבחון מה קורה בתוך הרכב. העד מסר כי ביקש מנהג הרכב לפתוח את חלון הרכב ועם פתיחתו הריח ריח עשן של סם המוכר לו מעבודתו. בהמשך לכך ביקש מכל הנוכחים ברכב לצאת מהרכב והורה לצוות שהיה איתו לערוך חיפוש על גופם וברכב - החיפוש לא הניב תוצאות. לדבריו ביקש מהמעורבים להזדהות בפניו כאשר שניים מתוך השלושה הזדהו אך הנאשם סרב לעשות כן. באותו מעמד העד הסביר לנאשם כי אם יסרב להזדהות יהא עליו להתלוות אליו לתחנה, אך הלה המשיך בשלו, ועל כן ביקש העד מאחד משוטרי הצוות, איתי דניאל, ללוות אותו לניידת כדי שיזדהה בתחנה. לדבריו ברגע שאיתי החל ללוות אותו, הנאשם דחף אותו וגם שרט אותו בפנים.

עוד מסר כי לעזרת השוטר איתי נחלץ השוטר זיו צרפתי שהיה נהג הצוות וסייע לו להכניס את הנאשם לניידת. לאחר שהתיישב בניידת השוטר איתי אזק אותו, הודיע לו שהוא עצור, והוא נלקח לתחנה ומשם הועבר לטיפול תחנת המשטרה.

כאשר נשאל בנוגע לנהלים ולהנחיות לפיהם יש לפעול כאשר אדם מסרב להזדהות השיב כי ניתן לעכב אותו למשך שלוש שעות, וכך גם התכוון לעשות באירוע נשוא כתב האישום.

בחקירתו הנגדית נתבקש להסביר מהי 'פעילות חיכוך' והשיב- **"לבצע בדיקות אצל אנשים ברחוב, כל בדיקה גם לבדוק אם יש לו עבירה או חשד לעבירה, זה פעילות חיכוך, להתחכך עם האזרחים"** (עמ' 19 ש' 4-3).

כאשר נשאל השיב העד כי בסמכותו כשוטר לגשת לאדם על מנת לבדוק אותו. לדבריו, חשד שהיה סוג של סם ברכב. העד אישר כי את ריח הסם זיהה רק כאשר התקרב עם הניידת לרכב ורק לאחר שהנהג פתח את חלון הרכב, אך גם הבהיר כי החשד התעורר כבר כשהתקרב לרכב וראה שלושה צעירים יושבים בו. כאשר נשאל מה חשוד בסיטואציה הזאת השיב: **"לבדוק שאין להם איזה עבירה, ואם יש להם איזה רישום אז צריך להביא אותם לתחנה"** (עמ' 19 ש' 25), כמו כן בהקשר זה נשאל מדוע אם כן, התקרב בכלל לאותו הרכב ומה היה היסוד הסביר לחשד בגינו פעל-

והשיב כי זו מהות התפקיד לסייר בעיר ולבדוק רכבים ואנשים וכן עמד על כך שראה עשן של סם כלשהו, ודחה את טענת ב"כ הנאשם אשר הטיח בפניו כי לא היה לו יסוד סביר לחשד, ולכן הוסיף בדו"ח הפעולה שלו את עניין הסמים. עוד אישר העד כי חשד שמדובר בסם משום שהרכב היה מלא עשן, אך לא ידע באיזה סם מדובר ולא יכול היה לזהותו. העד אישר כי במהלך החיפוש שבוצע לא נמצאו סמים.

העד אישר, כי הוא היה זה שביקש מהנאשם להזדהות בעברית, וכן אישר כי הוא עצמו אינו דובר השפה הערבית, ומסר כי לא זכור לו שהנאשם מסר שאינו מבין עברית.

העד מסר כי כאשר בדק את תעודות הזהות של השניים הנוספים שהזדהו הוא היה בניידת והם היו מחוץ לרכב עם שאר שוטרי הצוות, אולם עמד על כך כי ראה במו עיניו שהנאשם דחף את השוטר ושרט אותו תוך כדי דחיפה. בהמשך הדגים ומסר: **"הוא עשה לו ככה, (מסמן עם הידיים קדימה) הוא היה אתו אחד מול אחד, וכנראה כשהוא דחף אותו הוא גם שרט אותו תוך כדי דחיפה. אני לא חוויתי את השריטה והדחיפה אז אני לא יכול להגיד בדיוק"** (עמ' 21 שורות 15-17) בהמשך השיב כי אינו זוכר האם הדחיפה התבצעה בשתי ידיים או ביד אחת, והאם בוצעה הדחיפה לעבר הכתפיים, החזה או הבטן.

העד נשאל כיצד גרסתו מסתדרת עם גרסת האחרים, לפיה לא הייתה תקיפה מצד הנאשם, והשיב כי אלו שאלות שיש להפנות אליהם. כאשר נשאל מדוע בעת התקיפה לא נחלץ לעזרת השוטר המותקף- השיב: **"כי אני הייתי בקשר והיה את השוטר זיו צרפתי שנחלץ לעזרתו, אני חושב ששניים מספיק לאחד"** (עמ' 22 ש' 28-29). העד אישר כי הדחיפה עצמה התרחשה מחוץ לניידת.

בחקירתו החוזרת מסר כי ב"פעילות חיכוך" מצופה ממנו ומהצוות שלו **"לצאת להפגין נוכחות, ולבדוק את האנשים ברחוב."** (עמ' 23 בש' 19).

עדותו של מר זיו צרפתי- נמסרה גם ביום 25.07.2021.

העד מסר כי במועד הרלוונטי היה לוחם בשירות סדיר בתפקיד נהג ולקח חלק בפעולות בכפרים ובערים. חלף חקירתו הראשית הוגש דו"ח הפעולה שערך מיום **22/01/2019** משעה 21:40 וזה סומן **ת/2**.

מהדו"ח עולה- כי כחלק ממשימת חיכוך והפגנת נוכחות בעיר רהט, בעודו משמש כנהג הצוות, זיהה הצוות רכב מסוג טויוטה לבנה שחונה בצד הכביש בחושך. מסר כי עצר ליד רכב זה והצוות ירד לבדוק את הרכב. לאחר מספר דקות זיהה את השוטר איתי דניאל מלווה את אחד החשודים שנכחו ברכב הטויוטה לניידת. לדבריו, **"כשהם נכנסים לניידת אני מזהה את החשוד ... מתחיל להתחכך עם השוטר איתי דניאל ומנסה להימלט תוך כדי שהחשוד הנ"ל משתמש בכוח על השוטר איתי. אני מייד יוצא מהרכב והולך לסייע לשוטר איתי דניאל להשתלט על החשוד כשהשתלטנו על החשוד ... הושבנו אותו בניידת ונסענו יחד עם כל הצוות לתחנת רהט להמשך טיפול חקירות. יש לציין שהשתמשתי בכוח סביר עד סיום המעצר ולא נגרם נזק לאדם או רכוש על ידי."**

בחקירתו הנגדית מסר כי בינו לבין הרכב הנבדק הפרידו בין 10-15 מטרים כאשר הוא היה בתוך הניידת. כאשר נשאל מדוע ניגשו לרכב- השיב כי במסגרת תפקידם היה עליהם להראות נוכחות, ומפקד המשימה הורה לו לעצור ליד הרכב.

אשר לסמכויותיו כשוטר, מסר כי מודע לכך שבסמכותו לבדוק רכבים אם יש לו חשד. כאשר נשאל האם במקרה זה היה לו חשד- השיב כי לא היה זה בסמכותו להחליט אם לעצור את הרכב או לא וכן במקרה זה, למפקד המשימה היה חשד והוא הורה לו לעצור ליד הרכב.

העד נתבקש להסביר את הדברים שנכתבו בדו"ח הפעולה שערך- בנוגע לחיכוך של הנאשם עם השוטר איתי דניאל ומסר כי **"הם הגיעו לרכב, כשהוא בא להכניס אותו לרכב, במהלך שהם נכנסים לרכב, החשוד התחיל להתחכך אתו, ידיים וזה לנסות לברוח, אני לא יודע בדיוק מה היה שם, אני זיהיתי שהם מתחילים בסוג של ריב או חיכוך, יצאתי מהרכב כדי לעזור לו"** (עמ' 25 ש' 18-20).

העד נשאל שוב האם הוא יכול להדגים מה היא פעולת חיכוך והשיב - **"חיכוך זה פעולת ריב בין אדם לאדם, כמו מנסה להימלט אל תעצור אותי, לצאת מהרכב"** (עמ' 25 ש' 25-26), ואישר כי זה גם מה שראה באירוע הנוכחי. עוד מסר כי ההתחככות הייתה בכניסה לניידת כאשר חלק מגוף הנאשם בתוכה.

בחקירתו החוזרת נתבקש העד להסביר כיצד ראה את החיכוך בין הנאשם לבין השוטר איתי דניאל?

והשיב: **"הניידת היא רכב גדול וספסלים ולא כיסאות, בין לבין יש הפרדה, יש את המשענת ראש ואני רואה את מה שקרה בין הפתחים ביניהם"** (עמ' 26 ש' 16-17).

עדו של מר נתנאל ביטון- נמסרה ביום 14/07/2022

בחקירתו הראשית מסר העד כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש כחוקר בתחנת רהט מזה כשלוש שנים וחצי. מסר כי במסגרת הפעילות בתיק ביצע צילום והטבעה של הנאשם והעביר את כל חומר החקירה למח"ש, מאחר והנאשם טען שהוא הותקף. עוד מסר כי החקירה בוצעה בחדר החקירות ותועדה. העד הוסיף כי הנאשם מסר שאינו מבין עברית. העד נשאל מהן הפעולות אותן מבצע לפי שמתחיל בחקירת חשוד והשיב כי יש פרוצדורה מסודרת לפיה- שואל לעניין הייצוג, מברר האם הוא דובר עברית או מעוניין במתורגמן ובהתאם לתשובות החשוד פועל. כמו כן מסר כי במקרה זה הוא זוכר כי החשוד רצה מתורגמן ואינו זוכר האם ביקש ייצוג. העד נשאל כיצד מתנהלת חקירה כאשר נעזרים בשירותי מתורגמן והשיב: **"זה כמו חקירה רגילה ויש לנו מתווך שהוא צינור לכל דבר, הוא שומע את מה שאני אומר לו מעביר את זה לנחקר, הוא נותן תשובה ומעביר אלי"** (עמ' 34 ש' 24-25).

ב"כ המאשימה הגישה בהסכמה, באמצעות העד את אמרת הנאשם מיום 23/01/2019, דיסק תיעוד החקירה, טופס יידוע קטין בדבר זכויותיו וכן טופס על אישור ביצוע תרגום ותצהיר על נכונות התרגום (סומנו ת/3).

בחקירתו הנגדית נאמר לעד כי כאשר גבה את העדות כתב כי החשוד נועץ בעו"ד לפני החקירה והוא נשאל האם זוכר מי הוא העו"ד עמו נועץ הנאשם - העד השיב כי אינו זוכר בשל חלופי הזמן, ולאחר עיון באמרת הנאשם השיב כי אין לכך ביטוי בחומר החקירה. הוטח בפניו כי הנאשם לא התייעץ עם עו"ד טרם חקירתו, והוא נשאל האם יש בידיו ראיה הסותרת זאת והשיב: **"קודם כל, אם הוא התייעץ עם הסנגוריה הציבורית, יש לכך תיעוד, מפגשים ושעות מתי זה קרה. אם הוא התייעץ עם עו"ד פרטי יכול לנדב את המידע, השאלה היא למה שיגיד כן אם זה לא קרה"** (עמ' 35 ש' 11-13), בהמשך מסר גם כי אין בידיו ראיות הסותרות את הטענה.

העד נשאל על פרטי חקירת הנאשם ומסר כי החקירה החלה בשעה 01:03 בלילה, ציין כי הוא מודע לכך שלחקירה

מסוג זה יש לקבל אישור והוסיף "האישור ניתן במקרה של חשש לשיבוש ראיות ואם העבירה הייתה זה מקרוב, האישור ניתן על ידי קצין, אני לא יכול לעשות חקירה בלי זה" (עמ' 35 ש' 27-28). העד הוסיף כי למיטב ידיעתו קיבל אישור כנדרש, שהרי לא ניתן לחקור קטין מבלי לקבל את האישור לכך. עוד מסר כי למיטב זכרונו במועד הרלוונטי מיכאל צבי היה קצין החקירות וככל הנראה הוא זה שנתן את האישור הנדרש.

הצדדים הגישו את טופס חקירת קטין בשעות הלילה ולאחר עיון בו מסר העד כי שם הקצין המאשר שצוין שם היה מיכאל דויד. העד מסר כי אינו זוכר האם מיכאל דויד היה קצין נוער וכן מסר כי באותו מועד שימש מיכאל כקצין שיטור קהילתי, וכך גם טען ב"כ הנאשם בעת שהגיש את טופס חקירת הקטין. מתוך כך הוטח בפני העד כי חקר את הנאשם באותו מועד מבלי לקבל אישור מתאים מהגורם המתאים - העד שלל זאת והוסיף כי אם קצין נותן לו את האישור כנראה עשה זאת על סמך ידיעתו ובהמשך הוסיף: "... אם קצין נותן לי אישור אני לא בודק את ההסמכות שלו, יש לו תפקיד והוא יודע מה הוא עושה. יש פעמים שאני מעדכן קצינים שמעלי ואם הוא עשה את זה, אני חושב שהוא יודע שיש לו את ההסמכה לכך" (עמ' 36 ש' 23-24). העד אישר כי במועד הרלוונטי הוא עצמו לא היה חוקר נוער בהכשרתו, אך הוסיף כי לא הייתה מניעה מצידו לחקור קטין עם קבלת אישורים המסופקים על ידי משרד החקירות.

העד נשאל מדוע לא גבה עדות מיתר המעורבים באותה הפרשה- והשיב כי מעיון בחקירה עולה שביקש פרטים מהנאשם, אך הוא לא סיפק מספיק פרטים אודותיהם. הוטח בפניו כי הנאשם בחקירה מסר את שמות החברים שהיו מעורבים, את שמות משפחתם, כתובתם ובמקרה של אחד מהם גם את שם אביו- על כך הגיב כי גם פרטים אלו אינם מספיקים, שכן השמות שנמסרו נפוצים מאוד וגם הכתובת שנמסרה אינה מדויקת, ואף אם הייתה מדויקת, ייתכן שישהו בה מספר רב של נפשות. לדבריו כאשר ביקש מהנאשם פרטים נוספים כגון מספרי טלפון וכד', הנאשם לא מסר מידע- ובמצב כזה בלתי אפשרי לשלוח שוטרים לאתר אנשים בשכונה מאוד גדולה בעיר רהט.

העד נשאל מדוע אמר לנאשם (בשורה 54 לאמרתו), כי החברים שלו כן מסרו פרטים, והעד השיב כי ייתכן ועשה זאת כתרגיל חקירה. לדבריו תרגיל חקירה כזה, אם היה, נועד להראות לנאשם שאין בעיה במסירת פרטים כשבעצם הטריגר לאירוע, כלשונו, היה הסירוב של הנאשם למסור פרטים. עוד הוסיף כי בהמשך פעולות החקירה הועברו לחוקר אחר, ואם הפרטים היו ידועים לו בנוגע לשאר המעורבים הוא מאמין שהוא זימן אותם או ניסה לזמן אותם לאחר מכן. עוד הוסיף כי מכל מקום פעולה כזאת אמורה להתבצע על ידי החוקר שאליו הועבר הטיפול בתיק. העד נשאל עוד בהרחבה על נושא זה, ועומת עם העובדה שהשוטרים באירוע טענו כי המעורבים האחרים מסרו את תעודות הזהות שלהם, אך הוא עמד על כך שאלו לא היו בדוחות הפעולה של השוטרים, ואילו היו בפניו מספרי תעודות הזהות של אותם מעורבים, היה יכול לפעול. עוד מסר, כי ייתכן ובמהלך האירוע החל תהליך זיהוי של המעורבים האחרים, שלא הושלם.

העד אישר שחקר את הנאשם בלא נוכחות הוריו וכשנשאל מי אישר לו לבצע זאת השיב כי קצין אמור היה לאשר זאת ולחתום, אך במקרה זה שמו של הקצין מצוין על המסמך, ללא חתימה, ולפיכך אפשר ללמוד שאישר אך יתכן ושכח לתחום.

בהמשך הוטח בפני העד מספר פעמים כי הטופס עם הפרטים לא הועבר לאישור קצין ולידיעתו, וזו הסיבה שהוא לא חתום על המסמך או על ההעתק ולמעשה הוציא את הטופס רק למראית עין כדי שיוכל להשתמש בו בבוא היום- העד הבהיר כי מדובר בתאוריות "והוא לא עושה דברים כאלה". לדבריו, מבחינת חלוקת משאבים לא היה לו אינטרס להתחיל חקירה בלילה בלי אישור מאחר וזה פוגע במשאבי המשמרת, ואם לא היה לו אישור יכול היה להעביר את החקירה לחוקר הבא בשעות הבוקר. עוד ציין כי על פי השעות המצוינות על גבי הטופס נראה שהוא הופק לפני שעת

חקירת הנאשם משמע קיבל כבר את האישור לפני כן, וציין כי בשלב זה קיבל כבר את כל האישורים האחרים, כך שלא הייתה לו סיבה דווקא לפעול ללא אישור מקצין דווקא בעניין זה.

העד נשאל שאלות הקשורות להעברת התיק למח"ש אך לא זכר פרטים-לאחר ריענון זכרוננו באמצעות עיון במזכר שערך ביום 13.02.19 שם ציין כי שוחח עם אדם בשם אבו טארק וזה מסר לו שהתיק התקבל במח"ש וציין את מספרו-המזכר סומן **3/ס**-העד אישר את הדברים וציין כי אינו יודע מי העביר את התיק למח"ש ומה התשובה שהתקבלה לאחר מכן.

בתום חקירת העד הוגשו המסמכים הרלוונטים לעדותו:

אמרת הנאשם על ידי נתנאל ביטון ביום 23/01/19 בצירוף דיסק החקירה הוגשו וסומנו **3/ת**.

טופס חקירת חשוד בשעת לילה הוגש וסומן **1/ס**.

טופס חקירת חשוד ללא נוכחות הורה או קרוב הוגש וסומן **2/ס**.

טופס יידוע חשוד בדבר זכויותיו הוגש וסומן **4/ת**.

אישור ביצוע תרגום הוגש וסומן **5/ת**.

עדותו של מר איתי דניאל-נמסרה גם היא ביום 14.07.2022

בחקירתו הראשית מסר כי במועד הרלוונטי שירת ביחידת שחר 101 דרום כלוחם שותף במשימות. אשר להשתלשלות העניינים מסר כי היה חלק מהצוות שבדק את שני החשודים הנוספים וכן לקח חלק בהכנסתו של הנאשם לניידת ושותף בנסיעה שלו לתחנה. לאחר שנשאל השיב כי ערך דו"ח פעולה יחד עם שאר הצוות. לשאלת בית המשפט מסר כי זוכר את האירוע במעורפל מאוד, אך לאחר שקרא את דו"ח הפעולה, נזכר בכמה פרטים.

העד נשאל מה נדרש לבצע באותה המשמרת- והשיב כי כצוות נדרשו להפגין נוכחות בעיר רהט, לבדוק רכבים ואנשים חשודים. עוד מסר כי במהלך המשמרת זיהו רכב מסוג טויוטה לבנה בצד הכביש עם אורות כבויים בתוכה שלושה חשודים. ציין כי קראו להם להזדהות ורק שניים מהם הסכימו להזדהות, החשוד השלישי, הנאשם כאן, מסר כי אינו דובר עברית ושאלו עליו אמצעי זיהוי. לדבריו ביקשו מהנאשם להתקשר להוריו או לקרוביו, אך הוא סרב לעשות זאת, ולכן הודיעו לו שהוא מעוכב לתחנה לצורך זיהוי. לדבריו בשלב זה החל הנאשם להתפרע וכדברי העד: **"..הוא פשוט התחיל להשתגע. כשניסינו לקחת אותו לניידת הוא התפרע ואותי אישית דחף וניסה לברוח, עם עזרה של שאר אנשי הצוות תפסנו אותו. הוא הצליח לשרוט אותי בצוואר (מדגים שריטה על צד שמאל של הצוואר), וזהו משם לתחנה וזה כל מה שאני זוכר"** (עמ' 42 ש' 16-13).

העד נשאל לגבי שמות השוטרים שהוא זוכר כי היו עמו באותה משמרת ונקב בשמם של עומר ראובן וזיו צרפתי. כן מסר כי השוטר עומר היה מפקד המשימה וממנו קיבל את ההנחיות. העד הסביר כי גם באופן כללי כאשר אדם מסרב להזדהות מנסים ליצור קשר עם קרובים, ואם זה לא עובד הוא נלקח לתחנה לצורך זיהוי. העד נשאל באיזו שפה השיב הנאשם לשאלות- והשיב כי חצי בעברית וחצי בערבית אך אינו זוכר מה בדיוק אמר. העד נשאל מה התרחש לאחר

שהנאשם התפרע ושרט אותו, והשיב כי אינו זוכר מי, אך אחד מחברי הצוות סייעו לו להכניס את הנאשם לניידת. העד אישר כי מעבר לאירוע זה אינו מכיר את הנאשם.

בחקירתו הנגדית אישר כי כל הנכתב בדו"ח הפעולה שלו נכון. העד נשאל בהרחבה על אופן הזיהוי של שני המעורבים האחרים וציין כי אם כתוב בדו"ח שהמעורבים הציגו תעודות זהות, אז זה נכון. כן מסר כי אינו זוכר כיצד נעשתה בדיקת תעודות הזהות מול היחידה אך הוסיף: **"לא התעסקנו איתם כי הם שיתפו פעולה. בדקנו תעודות זהות, שהם תושבי רהט שהם לא אנשים חשודים בשום דבר, הרכב תקין."** (עמ' 43 בש' 12-13). הוא המשיך והשיב כי אינו זוכר אם הבדיקה הייתה מול המסופון או מול הקמ"ן של היחידה, אולם בדיקה מול מערכת משטרתית כלשהי נעשתה.

העד עמד על כך שהחשוד סרב להזדהות, ושלל את הטענה כי רק אמר להם שאין עליו תעודת זהות, והוסיף כי זוהי הסיבה כי הנאשם עומד כאן בשונה מחבריו ששיתפו פעולה, הוא התנגד ופעל באלימות, **"הרגיש מאוים כאילו הוא חשוד במשהו ואנו פעלנו בבדיקה שגריתית וזהו"** (עמ' 44 בשורות 1-3).

העד מסר שאינו דובר ערבית. וכן מסר כי אינו זוכר בדיוק כיצד דחף אותו הנאשם ואישר כי מעבר לחברי הצוות לא זכור לו שהיו שוטרים נוספים במקום. העד הכחיש את הטענה לפיה הדחיפה של הנאשם הגיעה לאחר שהפעיל עליו כוח ראשון וללא כל סיבה כך שהוא רק התגונן.

העד נשאל כיצד זה יתכן שהשוטרת ספיר סוויסה, השוטר זיו, והשוטרת שירז שנכחו באירוע- לא רשמו דבר על כך שהנאשם דחף אותו- על כך השיב כי דו"ח פעולה זהו דבר אישי וכל אחד כותב את החוויה שלו, ויש להפנות את השאלה אליהם. עוד מסר כי יתכן והם לא ראו את האירוע עצמו.

דו"ח הפעולה של העד איתי דניאל מיום 22/01/19 הוגש בהסכמת הצדדים וסומן **ת/6**- בדו"ח ציין כי במהלך המשמרת בדקו רכב מסוג טויוטה ובו שלושה חשודים. שניים מהם הסכימו להזדהות כאשר השלישי, סירב ואמר שהוא לא יודע עברית. **"ביקשנו ממנו שיתקשר להוריו או לאדם קרוב אליו כדי שיתן לנו תעודת זהות והוא שוב סירב. הודענו לו שהוא מעורב לתחנה לצורך זיהוי והחשוד החל להשתולל, דחף אותי וניסה להימלט. תפסתי אותו במטרה להכניס אותו לניידת והחשוד השתולל ושרט אותי בגרון. כשניסיתי לשים עליו אזיקים הוא ניסה להביא לי אגרוף. השוטר זיו צרפתי עזר לי להשתלט על החשוד ואזקתי אותו. הושבתי אותו לידי ולקחנו אותו לתחנה. החשוד הועבר להמשך טיפול חקירות רהט. יש לציין שביצעתי שימוש בכוח סביר מהצד שלי עד לסיום המעצר כדי להשתלט על החשוד. לא גרמתי נזק לאדם או לרכוש."**

דו"ח הפעולה שערכה השוטרת ספיר סוויסה (סומן **ת/7**) הוגש בהסכמה לאחר שב"כ הנאשם ויתר על חקירתה- מהדו"ח עולה כי עם הגיעו של הצוות לשכונה ... ברהט במסגרת משימת חיכוך עם תושבים ירדו לבדוק רכב חשוד שעמד בחושך. ציינה כי סייעה למפקד המשימה עומר ראובני בבדיקתם זהות האנשים היושבים ברכב כאשר אחד מהם סירב להזדהות, ובשל כך נתבקש על ידי עומר ראובני להגיע לתחנת המשטרה להמשך חקירה. לבסוף ציינה כי לא נגרם נזק לאדם או לרכוש.

דו"ח הפעולה שערכה השוטרת שירז ואיסר (סומן **ס/4**) הוגש גם הוא על ידי ב"כ הנאשם- בדו"ח ציינה כי במהלך המשמרת בפיקודו של עומר ראובני, הבחין האחרון ברכב טויוטה והנחה את נהג הצוות להתקדם לכיוון הרכב. עם

הגעתם לרכב הנחה אותם עומר ראובני לבצע חיפוש על החשודים וברכב, לאחר חיפוש בחשודים החלו בחיפוש ברכב כאשר בעל הרכב משמש כעד- ציינה כי בחיפוש לא נמצא דבר וכי לא הפעילה כוח או גרמה לנזק לאדם או לרכוש במהלך כל האירוע.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו ביום 18/10/2022. הנאשם העיד בשפה הערבית, אולם מפעם לפעם דיבר גם בשפה העברית.

בחקירתו הראשית אישר הנאשם כי במועד האירוע הרלוונטי השוטר עומר ביקש ממנו להזדהות וכי **"אמרתי להם איך קוראים לי ואיפה אני גר, וגררו אותי לאוטו"** (עמ' 50 בשורה 17). משנשאל האם היתה עליו תעודת זהות השיב בשלילה, ומשנשאל האם בכלל הייתה לו תעודת זהות, השיב **"לא, לא הייתה לי הייתי קטין"** (בש' 21).

משנשאל שוב **"האם הייתה לך תעודה בבית, אצל ההורים, משהו?"**

השיב: **"הייתה לי תעודת זהות בבית, ואני אמרתי להם שיקחו אותי לבית"** (ש' 22-23).

משנשאל האם זה מה שאמר במשטרה, השיב כי אינו זוכר מה אמר במשטרה.

משנשאל **"מי אמר להם שיש לך בבית, אתה, האנשים האחרים? השוטרים?"**

השיב **"עודה ומחמד החברים, אמרו למשטרה שיקחו אותי לבית ואז הוסיף בעברית 'הוא גר ב...' "** (ש' 26-28).

בהמשך השיב כי השוטרים דיברו איתו בעברית, ומשנשאל מדוע לא לקחו אותו הביתה השיב כי אינו יודע, וכי הם התקשרו לתחנה. משנשאל האם אם היו לוקחים אותו הביתה היה יכול להראות תעודה, השיב בחיוב.

הנאשם הכחיש כי היכה את השוטר איתי דניאל וטען כי השוטרים היו אלה שדחפו אותו לרכב ובתוכו 3-4 מהשוטרים שישבו מאחוריו היכו אותו בגבו. לדבריו באירוע עצמו היו 5 שוטרים. מסר גם כי בתוך הרכב הוא נאזק ברגליו. כאשר נשאל השיב כי אינו מבין מדוע הוא הוכה על ידם ולטענתו הם **"רוצים משהו"**. העד נשאל מה עשה עם חבריו ברכב- והשיב שישבו בתוכו, כאשר הוא תקוע ללא חשמל. כמו כן הכחיש כי היו סמים באוטו.

בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי לא הראה לשוטרים תעודת זהות אך מסר להם פרטים על ביתו ומשפחתו. כאשר נשאל מי היה זה שדיבר עם השוטרים (לאחר שאמר קודם לכן שהחברים הם אלה שדיברו עם השוטרים), השיב כי גם הוא וגם החברים שלו דיברו עם המשטרה. עוד מסר כי דיבר עם המשטרה בשפה העברית.

הנאשם נשאל מדוע לא קיבל את הצעתם של השוטרים להתקשר למשפחתו- והשיב כי לא היה לו טלפון והכחיש כי הם הציעו לו להתקשר מטלפון שברשותם. כאשר עומת עם דבריו של השוטר איתי דניאל לפיהם ביקשו ממנו להתקשר להורים או לאדם קרוב שייתן להם תעודת זהות, השיב כי **"הם לא אמרו לי קח טלפון"**. (עמ' 52 ש' 8)

הנאשם נשאל האם יש לו היכרות עם השוטרים המעורבים-משהשיב בשלילה נשאל אם כן מדוע **"שימציאו"** את כל האירוע- על כך השיב: **"הם באו אלי לרכב והתחילו לשאול שאלות, שהם רוצים משהו. הם התקשרו לתחנה ומי"**

שהיה איתי אמר להם תן להם את המספר של הבית ושל השכונה" (ש' 12-13).

הנאשם נשאל מדוע השתולל והתנגד לעלות לניידת אם לא היה לו מה להסתיר- הנאשם השיב כי הוא לא הפריע לשוטרים, והם היו אלה שגוררו אותו.

משעומת הנאשם עם העובדה כי התיק שנפתח במח"ש נסגר בעילה שהוא זנח את התלונה, הנאשם מסר כי כלל לא ידע שיש תיק במח"ש, וכשנשאל האם זה נראה לו בסדר ששוטרים היכו אותו אך הוא לא עושה עם זה דבר והשיב: **"לא, זה לא רגיל (ש' 28)"**, אך המשיך ועמד על כך שהוכה על ידם.

הנאשם מסר כי ציין בחקירתו את פרטי החברים שהיו איתו. כשנשאל מדוע לא הביא אותם לבית המשפט למסור עדות שתחזק את גרסתו- השיב כי בית המשפט לא יאמין להם.

אמרת הנאשם במשטרה מיום 23/01/2019 (ת/3)

באמרתו מסר הנאשם כי נועץ עם עו"ד טרם החקירה, כי הוא מבין את זכויותיו, מבין את החשדות נגדו וכי לא תקף שוטרים.

לדבריו **"בא אליי השוטר דחף אותי ואמר לי לך לך, אמרתי לו לאן ללכת, ואז דחף אותי ואמר לי אני מעכב אותך ואני הגנתי על עצמי" (ש' 10-11)**. בהמשך מסר **"יש לי שני עדים שראו איך התנפלו עליי" (ש' 17)**.

משנשאל מה עשה בשעות הלילה מחוץ לבית, מסר כי הסתובב עם חברים, וכי כשהשוטר ניגש אליו ישב בתוך רכב טויוטה ברחוב ליד המחסן של ... ולא עשה כלום.

משנשאל מה ביקש ממנו השוטר ענה **"תעודת זהות, אין לי תעודת זהות"**. משנשאל אם תתבצע בדיקה במשרד הפנים מה יראו השיב כי יש לו תעודת זהות בבית. כשנשאל מדוע לא אמר לשוטר שייקח אותו הביתה כדי לראות את תעודת הזהות השיב כי **"אלו שהיו איתי אמרו לו, שייקח אותי הבית להביא את התעודת זהות אבל השוטר סירב"**. (ש' 39).

משנשאל מי מהחברים היו עמו השיב **"ע.א אני לא יודע את המספר טלפון שלו, הוא גר בשכונה ... אני לא יודע איזה בית יש לו אח קטן בשם פ., א.ס.א, אני לא יודע את מספרו, אני לא יודע איפה הוא גר, אני לא מכיר את האחים שלו"**. (ש' 43-45).

משנשאל האם חבריו מסרו תעודות זהות לשוטר השיב שאינו זוכר.

בהמשך מסר כי מסר לשוטר את שמות הוריו, מספר הבית והשכונה **"והוא הרביץ לי ואמר אתה לא גר ב ..."**. (ש' 52-53).

משהוטח בו כי הוא משקר וכי חבריו מסרו פרטים ואיתם לא קרה כלום ואילו הוא סירב השיב **"מסרתי והחברים שלי שקרנים ואני לא רוצה לדבר כלום בחקירה"**. (ש' 56) ובהמשך הוסיף **"אני לא תקפתי, מה אני מטורף להרביץ לשוטר, הם עשרה מה אני ארביץ לשוטר, אני לבד"**. (ש' 59).

טענות הצדדים

המאשימה טענה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו כתב האישום.

לטענתה, גרסת הנאשם עומדת בדד למול גרסאות השוטרים אשר תומכות האחת בשנייה ואשר נמסרו באופן קוהרנטי וברור המתאר את אשר אירע באותו מועד ואת התנהלותו של הנאשם כלפיהם.

המאשימה ציינה כי הנאשם כמו השוטרים העידו כי אין בניהם כל היכרות מוקדמת, ולכן טענה כי אין כל סיבה נראית לעין בגינה ינקטו כלפי הנאשם בהתנהגות אלימה.

המאשימה טענה כי העובדה שהתיק הועבר למח"ש יחד עם כלל חומרי החקירה ולאחר טיפול בו נגנז התיק עקב זניחת התלונה על ידי נאשם - גם היא מחזקת את טיעוניה ואילו עמד הנאשם על טיעונו בדבר האלימות שהופעלה נגדו על ידי השוטרים היה עושה כל שבידו, לרבות שיתוף פעולה עם מח"ש, כדי להוציא את האמת אל האור. זאת ועוד, לטענת המאשימה לו אכן היו לנאשם עדי ראיה שעשויים לחזק את טיעונו ראוי היה לזמנם ולשמוע את עדותם במסגרת פרשת ההגנה בבית המשפט, ומשלא עשה כן נותרה טענתו ללא תימוכין ולהפך - בצירוף התנהלותו מול מח"ש הרי שהיא נחלשת.

המאשימה טענה כי צירוף הנתונים כמפורט מעלה, מחזק את גרסאות השוטרים האמינות ומביא למסקנה כי לא ניתן לתת כל אמון בגרסאות הנאשם.

מנגד, טען ב"כ הנאשם כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את המיוחס לו ועל כן יש לזכותו.

ב"כ הנאשם חזר וטען כי הנאשם הזדהה לבקשת השוטרים, אך מסר כי תעודת הזהות בביתו וכן טען כי הוא לא דחף ושרט את השוטר אלא ההפך הוא הנכון והוא זה שהותקף על ידי השוטרים. בהקשר זה הוסיף וטען כי כתב האישום אינו מציין מפורשות שעצם הסירוב להזדהות מהווה את העבירה של ההפרעה לשוטר ועל כן לא ניתן לקבוע כי ביצע עבירה זו על בסיס יסוד עובדתי זה.

ב"כ הנאשם טען גם כי הדרישה מהנאשם להזדהות לא הייתה לא חוקית מלכתחילה בהעדר כל יסוד סביר לחשד, אשר הצדיק את הפנייה לנאשם וחבריו ואת החיפוש ברכב.

עוד נטען כי קיימות סתירות בין עדויות השוטרים שנכחו באירוע כך שרוב השוטרים (ספיר, שירז ונתנאל ביטון) לא מאשרים את גרסתו של השוטר איתי דניאל ולא מציינים כי ראו את הנאשם תוקף אותו, בעוד השוטר צרפתי מציין שהייתה "התחככות" אך לא דחיפה או שריטה, והשוטר ראובני מציין כי "כנראה שהוא דחף אותו", ומכאן כי אינו בטוח ועדותו מקימה את הספק שנדרש במשפט הפלילי.

לטענתו, מול כל אלה עומדת גרסתו של השוטר איתי דניאל, אשר לא נתן הסבר סביר לכך ששלושה שוטרים סותרים את עדותו באופן ישיר, ושניים נוספים אינם תומכים במדויק בגרסתו, ועל כן ביקש להעדיף את הגרסאות הללו על פני גרסת המתלונן ולהורות על זיכוי הנאשם מביצוע הדחיפה והשריטה. עוד נטען כי גם בעדותו לא הזכיר השוטר איתי

דניאל כי הנאשם ניסה להכותו במכת אגרוף והמדינה לא הציגה כל ראיה העשויה ללמד על כך וזאת אף כי נתון זה הוא חלק מהעובדות מתוארות בכתב האישום. לשיטתו, אם המאשימה והמתלונן לא התייחסו לכך, יש בכך כדי להחליש את הנרטיב הכללי שמתאר המתלונן.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי היחידה החוקרת התנהלה באופן לא חוקי ובניגוד להוראות חוק הנוער במספר מישורים, בדרך שפגעה בזכויותיו הבסיסיות של הנאשם הקטין ואף בכך יש כדי לתמוך בבקשה לזיכוי הנאשם - בין היתר ציין את חקירת הנאשם בשעות לילה מבלי שקצין חתום על האישור הנדרש (1/ס) ואף אילו היה חתום הרי שהקצין לא היה מוסמך לאשר חקירה כזאת. כמו כן הנאשם לא נחקר על ידי חוקר נוער.

לבסוף טען למחדל חקירה של היחידה החוקרת אשר לא גבתה עדויות מהנוכחים באירוע שהיו עם הנאשם, וזאת חרף היות פרטיהם ידועים לשוטרים במקום. לטעמו, מחדל זה גרם לנזק ראייתי משמעותי לנאשם, שכן אם היו גובים הודעותיהם, הייתה נפרשת תמונה ברורה ומלאה מול בית המשפט.

עוד טען, כי עצם העובדה שלא נגבו הודעות מאותם מעורבים מעלה סימן שאלה, שמא השוטרים לא היו מעוניינים כי גרסתם תשמע, ומכל מקום עצם אי גביית העדות מעדי ראיה אשר פרטיהם היו ידועים בזמן אמת (שהרי הזדהו ושוחררו לאחר שנבדקו), והיה אפשר לאתרם גם בשלב מאוחר יותר, מהווה נזק ראייתי של ממש.

דין והכרעה

ביום 22.01.2019 בשעות הערב, בעיר רהט, במסגרת פעולת 'חיכוך' של צוות שוטרים, נצפו הנאשם ושניים מחבריו בתוך רכב מסוג טויוטה, אשר עמד חשוך בצד הדרך. משהתקרבו השוטרים ליושבי הרכב ביקש השוטר עומר ראובני כי האחרונים יזדהו בפניו - על עובדות אלה הצדדים אינם חלוקים.

מכאן, השתלשלות העניינים שנויה במחלוקת. עובדות כתב האישום מתארות כי הנאשם סרב להזדהות ובשל כך עוכב לתחנה על ידי השוטרים ואז שרט את השוטר איתי דניאל בצוואר וניסה להכותו במכת אגרוף, הנאשם מצדו הכחיש כי סרב להזדהות, הכחיש כי הפעיל אלימות כלפי השוטר, ואף לטענתו היה קרבן לפעולות אלימות שננקטו נגדו על ידי אותם שוטרים.

אציין כבר בפתח דבריי כי לאחר ששמעתי את כלל העדויות, עיינתי בראיות ונתתי דעתי למכלול טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי לא הוכחה אשמתו של הנאשם כנדרש בפלילים מעבר לכל ספק סביר ואפרט קביעתי זו.

כאמור, העבירה המיוחסת לנאשם הינה למעשה הפעלת הכח כלפי השוטר איתי דניאל. התרשמתי כי בעדותו איתי דניאל השתדל מאוד לתאר את הדברים כהווייתם, אך כבר בפתח דבריו מסר בכנות כי זוכר את האירוע במעורפל מאוד. העד תאר כיצד הנאשם השתולל והתפרע כשניסו להכניסו לניידת וכן הדגים כיצד הצליח הנאשם לשרוט אותו בצוואר, אך לא ציין כי הנאשם ניסה להכותו במכת אגרוף כפי שמיוחס לו בעובדות כתב האישום, וכפי שגם שציין בדו"ח הפעולה שערך.

למעשה, מעדויות עדי התביעה עולה כי איש מהשוטרים האחרים שנכחו באירוע לא ראה את אירוע התקיפה ממש:

השוטר עומר ראובני העיד כי הבחין בתקיפה, אולם ככל הנראה בשל חלוף הזמן ובשל מגבלות הזיכרון האנושי, לא ידע לפרט כיצד התרחשה אותה תקיפה. בנוסף, מסר כי בעת התקיפה הנטענת, היה בתוך הניידת ועסק בבדיקת זהותם של שני החשודים ששהו ברכב עם הנאשם, ובעדותו אישר כי אותה דחיפה התרחשה מחוץ לניידת, כך שיתכן שגם נתון זה השפיע על יכולתו לראות את הדברים.

השוטר זיו צרפתי הסביר כי בניסיון להכניס את הנאשם לרכב הנאשם החל "להתחכך" עם השוטר איתי דניאל, ותאר את משמעות "החיכוך" כפעולת ריב בין אדם לאדם, וכלשונו: **"כמו מנסה להימלט אל תעצור אותי, לצאת מהרכב"** (עמ' 25 ש' 25-26), מנגד, גם קודם לכך ציין כי הוא לא יודע בדיוק מה התרחש, אך מאחר שזיהה כי מתפתח סוג של "חיכוך" יצא מהרכב כדי לסייע לשוטר דניאל. אין אני מטילה ספק באמינות העדות ובכך שמסר את הדברים כפי שהם נחו על ידו, אך נראה כי גם כאן לא די בעדותו כדי לקבל תמונה חד משמעית בנוגע לאופן התרחשות הדברים, מאחר ולא נכח בכל הסיטואציה מתחילתה ועד סופה ולמעשה מעורבותו החלה לאחר התקיפה המיוחסת.

השוטרת שירז וספיר **כלל לא מצאו לנכון להתייחס לאירוע בדו"חות הפעולה** שערכו, והדבר מעורר תמיהה, שכן ניתן להניח שאירוע של תקיפת שוטר הנה אירוע חריג.

תמיהה נוספת אליה יש להתייחס אינה נוגעת ישירות לאירוע התקיפה, אולם נוגעת לאירוע בכללותו, לשאלת היסוד הסביר לחשד, אשר הביא מלכתחילה לכך שהשוטרים פנו לנאשם ולחבריו וביקשו מהם להזדהות. השוטר עומר ראובני הוא היחיד אשר מזכיר חשד להימצאות סמים ברכב, חשד שנשלל מאוחר יותר במהלך החיפוש שנערך ברכב. חשד זה (והתיאור של עשן וריח של סמים ברכב), כאמור לא מוזכר על ידי אף אחד מהשוטרים האחרים.

הדין בשאלת סמכות פעולת השוטרים במקרה חורג מהנדרש לצורך ההכרעה בתיק זה, אולם מדובר, כאמור בתמיהה אשר מצטרפת לתמיהות נוספות באשר לאופן תיעוד האירוע.

על כך נוסף אי תיעוד פרטי המעורבים האחרים באירוע, ועל כך יורחב בהמשך.

משכך עיקר עדותו של השוטר איתי דניאל נותרה עדות יחידה אל מול הכחשה גורפת של הנאשם. תיאור ואופן תיעוד האירוע כולו על ידי כלל השוטרים מעורר תמיהות במספר נקודות.

לעומת זאת, שני העדים הנוספים שהיו יחד עם הנאשם במקום, כלל לא נחקרו, אף כי הנאשם מסר בחקירתו כי הם היו עדים לכך שלא תקף את השוטר, אלא הותקף על ידי השוטרים.

מדובר בעדי ראיה רלוונטים, אשר בזמן אמת פרטיהם היו בידי השוטרים, שהרי הזדהו בפניהם באמצעות תעודות זהות, ואף אחד מהם שימש כעד בעת החיפוש שנערך ברכבו. משכך גם העובדה כי פרטיהם לא נרשמו ולא הובאו בפני היחידה החוקרת, ואינם מפורטים באף אחד מדו"חות הפעולה, מעוררת תמיהה.

אשר להסבר שנתן החוקר נתנאל ביטון באשר לאי חקירת העדים, בשל היעדר פרטים מספיקים, מצאתי כי הסבר זה בלתי מספק בנסיבות העניין, שכן כפי שהחוקר ידע ואף הטיח זאת בפני הנאשם בחקירתו, מדובר בעדים אשר הזדהו ומסרו פרטיהם במהלך האירוע, אולם אין כל תיעוד הקל שבקלים לניסיון להתחקות אחר פרטים אלו.

משכך, מצאתי כי בנסיבות המתוארות, אי חקירת עדי הראייה מהווה מחדל חקירה של ממש, היורד לשורשו של עניין ופוגע באופן משמעותי בהגנת הנאשם.

כידוע, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם:

"טענה מעין זו על אודות מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם קופחה הגנתו של נאשם באופן המקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות העומד כנגדו (עניין אלחורטי, בפסקה ז(2); ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל (2006) [פורסם בנבו], בפסקה 20; ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (2006) [פורסם בנבו] בפסקה 35 וההפניות שם; ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (2006) [פורסם בנבו] בפסקה 13 וההפניות שם). יובהר, כי עצם קיומו של מחדל חקירה כשלעצמו אינו מבסס ספק סביר אשר יוביל לזיכוי האוטומטי של נאשם, אלא נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין, והכל בהתאם לנסיבות המקרה הפרטניות (ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל (2006) [פורסם בנבו] בפסקה 10; ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (2009) [פורסם בנבו] בפסקה 16 וההפניות שם). כבר נזדמן לי לציין בעבר כי "השאלה היא ביסודה שאלה של צדק. האם נעשה לנאשם עוול, בנסיבותיו של מקרה פלוני, בכך שהמשטרה חדלה בחקירה בצורה זו או אחרת" (עניין אלחורטי בפסקה ז; ע"פ 9613/04 ציון בן סימון נ' מדינת ישראל (2006) [פורסם בנבו], בפסקה כ"ט)".

(ע"פ 4226/11 אבו חדיר נגד מדינת ישראל (15.2.2016))

בהתייחס לחובת המשטרה בביצוע פעולות החקירה ההכרחיות התייחס בית המשפט העליון בע"פ 6840/17 **ניאזוב נ' מדינת ישראל**:

"היטב ידעתי כי מלאכתם של חוקרי המשטרה אינה קלה כלל ועיקר. העומס רב. עלינו גם להישמר מפני חכמה שלאחר מעשה. ברם, האחריות המוטלת על כתפי החוקרים רבה וכבדה, החלטותיהם במהלך החקירה - אם לעשות, אם לחדול - עשויות להתברר מאוחר יותר כהחלטות הרות גורל. אכן, טענות למחדלי חקירה הפכו לדבר שבשגרה. "מודע אני לכך שסניגורים, כידם הטובה ובחירתם לסייע לשולחם, מעלים טענות רבות בדבר מחדלים" (ע"פ 3090/11 ענתבאווני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה א' לפסק הדין של השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (18.10.2012)). אין 'להיסחף' בעניין זה. לא כל פעולת חקירה שאפשר היה לעשותה ולא נעשתה, 'מחדל' יקרא לה. יחד עם זאת, אל לנו לראות את קריאותיהם של הסניגורים 'מחדל-מחדל' כקריאותיו של הרועה 'זאב-זאב'. עלינו להידרש לטענה על מחדל חקירה, "לבור בין עיקר לטפל וטקטי" (שם), מחמת אותם עניינים - וענייננו בכללם - שאין מדובר בהם בקריאת שווא 'מחדל-מחדל'. מחדלי החקירה בנדון דידן - הם משמעותיים, משליכים על הכרעת הדין, רלוונטיים לשאלת החפות או האשמה."

לטעמי, מקרה בו נמנעים השוטרים, ללא כל הסבר סביר, להביא בפני היחידה החוקרת את פרטי שני עדי ראייה משמעותיים, והיחידה החוקרת אף היא אינה עושה כל מאמץ לאתרם, ובשים לב לתמיהות הנוגעות לתשתית הראייתית

שהעמידה התביעה, מביא למסקנה כי עולה ספק סביר ביחס לאשמתו של הנאשם.

אכן, גם גרסאותיו של הנאשם הן במשטרה והן בבית המשפט אינן חפות מתמיהות. הנאשם מסר תשובות קצרות ולעיתים מתחמקות, כך לדוגמא בעדותו בבית המשפט מסר כי לא הייתה לו תעודת זהות כי היה קטין, ורק לאחר שבא כוחו חידד את הדברים נזכר לפתע כי התעודה לא הייתה עליו אך הייתה בביתו. גם במשטרה השיב תחילה כי אין לו תעודת זהות, אך כשנשאל במשטרה מה יהיה אם הדבר ייבדק במשרד הפנים, השיב לפתע כי יש לו תעודת זהות אך היא בביתו. משנשאל בבית המשפט מדוע לא דאג שחבריו יבואו לתת עדות- השיב כי בית המשפט לא יאמין להם, ואף במשטרה כינה אותם שקרנים, (אך מנגד הדגיש מספר פעמים כי הם יכולים לאשש את גרסתו). אולם משסברתי כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת האשמה מעבר לספק סביר, הרי שעצם הכרסום במהימנותו של הנאשם אין בה די כדי להסיר את הספק, הנובע כאמור מהתמיהות העולות בתשתית הראייתית וממחדלי החקירה.

לעניין הטענות בדבר הפגמים שנפלו בחקירתו של הנאשם, מצאתי כי גם עניין זה חורג מהנדרש להכרעה בתיק. מכל מקום, הודעת הנאשם במשטרה הינה אמרת הכחשה, ועל כן אף אם היו פגמים בחקירתו (ובכל מקרה עולה כי אין מדובר בפגמים מהותיים), הרי שלא הייתה להם השפעה ממשית על אופן מסירת הודעתו.

סיכומי של דבר - הנאשם מזוכה מהעבירה המיוחסת לו וזאת מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשפ"ג, 24/01/2023 במעמד הנוכחים.

שרון ריבלין-אחאי, שופטת

הוקלדעלידיטליכהן